

NS naujienų biuletenis

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1155

04.05.2025 (136)

Hitleris kare : Kas iš *tikrųjų* nutiko?

A.V. Schaerffenberg

2 dalis

1 skyrius:

Kas iš tikrųjų pradėjo karą?

Kiekvienas, kuris Europoje žvangina karo fakelu, gali norėti tik chaoso."

Adolfas Hitleris, 1939 m.
rugpjūčio 3 d.

Nors tradiciniai istorikai jį visuotinai laiko vieninteliu atsakingu už Antrąjį pasaulinį karą, Adolfas Hitleris tiek asmeniškai, tiek ideologiškai buvo visiškai netinkamas šiam vaidmeniui. Būdamas eilinis karys Pirmojo pasaulinio karo metais, jis buvo smurtinės artimų bendražygių mirties liudininkas, o pats nukentėjo nuo kankinančio garstyčių dujų užpuolimo, dėl kurio vos neprarado regėjimo. Ketverius metus praleidęs fronte, jis akis į akį susidūrė su neapsakomais tranšėjų karo baisumais, kurių niekada nenorėjo pakartoti nei sau, nei savo tautiečiams.

Po paliaubų jis sukūrė nacionalsocializmą, kurio pagrindinis principas - arijų tautos išsaugojimas. Hitleris mokė, kad visi baltieji žmonės, nepriklausomai nuo jų

atskirų tautybių, yra tos pačios rasės broliai ir seserys. Vadinas, karai tarp arijų yra brolžudiški konfliktai ir jų reikia vengti. Karuose, apgailestavo jis, geriausi individai yra tie kariai, kurie laisva valia atiduoda gyvybę už savo šalį, taip nuskurdindami visuomenę, nes praranda vertingiausius jos narius. Išrinktas Vokietijos kancleriu, Hitleris labiausiai užsidegė aistra ne iš naujo militarizuoti, bet socialiai atnaujinti savo šalį. Ypač jį žavėjo kultūros reforma, ir jis norėjo visą likusį gyvenimą praleisti atnaujindamas Vokietijos miestus. Kai karas vis dėlto prasidėjo, jis laikė jį tik savo tikrųjų interesų atitraukimu ir dažnai apgailestavo, kad nebuvo laimingiau užsiėmęs viešųjų darbų projektų įgyvendinimu. Kaip jis kelis kartus aiškino net konflikto metu, "esu uolus statybininkas, bet nenorintis būti generolu" - ši pastaba vargu ar apibūdina priešų jam skirtą "pasaulio užkariautojo" vaidmenį.

Tačiau Hitleris labai domėjosi tarptautiniais reikalais, ypač tais, kurie buvo tiesiogiai susiję su sovietų grėsme. Trečiasis reichas ir fašistinė Italija kartu būtų veikę kaip centrinė "ašis", aplink kurią galėtų susitelkti kitos žemyno tautos, sustiprindamos vidurio Europos stuburą. Imperatoriškoji Japonija sulaikytų komunizmo plitimą Azijoje, o sąjunga su Didžiąja Britanija sujungtų didžiausią pasaulio jūrų galybę su galingiausią kariuomenę - Vokietijos ginkluotosiomis pajėgomis, Ver-machtu. Tokiu būdu suvaldytas sovietų kolosas subyrėtų be būtinybės kariauti. Taip jis tikėjosi.

Tačiau kai karo veiksmų nebebuvo galima išvengti, Hitleris ėmėsi iniciatyvos. Daugiau nei prieš dvidešimt metų Vakarų fronte įgyta tiesioginė patirtis jį išmokė taip, kaip joks formalus karinis išsilavinimas negalėjo. Be to, jo pokario politinės kampanijos, kuriose nuolat buvo pabrėžiamas masinis veikimas, buvo vykdomos kaip mūšio kampanijos. Tačiau neabejotina, kad prigimtiniai Adolfo Hitlerio gabumai buvo svarbiausi veiksniai, lėmę jo, kaip didžiausio XX a., o galbūt ir visų laikų karo vado, lyderystę. Daugybė šioje istorijoje minimų jo puikių gebėjimų pavyzdžių pabrėžia neabejotiną Hitlerio, kaip didžiausio Antrojo pasaulinio karo stratego ir vadovo, statusą. Tipiškas pavyzdys - jo paties parengtas lemtingo Belgijos Eben Emalio forto užėmimo planas, be kurio visa Vakarų kampanija nebūtų buvusi įmanoma, ir jo vienvaldis vokiečių kariuomenės išgelbėjimas 1941 m. žiemos pradžioje, kai visas Rytų frontas buvo atsidūręs ties neišvengiamo žlugimo riba. Šie ir daugelis kitų karinių pasiekimų neturėjo analogų, todėl neįmanoma įsivaizduoti, kad koks nors kitas Ašies ar Sąjungininkų lyderis būtų juos pasiekęs.

Tai nereiškia, kad jis niekada nesuklydo. Kaip 1940 m. pavasarį, prieš pat sėkmingą įsiveržimą į Prancūziją, Hitleris apie save pasakė: "Neseniai radijo laidoje ponas Čerčilis pareiškė, kad iki šiol šiame kare jis suskaičiavo 16 mano padarytų klaidų. Jis klysta. Aš padariau bent dvigubai daugiau klaidų, apie kurias žinau! Bet jei ponas Čerčilis ir jo pasekėjai padarė tik vieną klaidą, tai ji yra kur kas didesnė už bet kurią mano padarytą klaidą, būtent, kai jie pradėjo šį karą, kuris

neišvengiamai turi baigtis, nepriklausomai nuo jo baigties, Britų imperijos išimu."

Didžiausia Hitlerio klaida, kaip jis pats vėlai prisipažino, buvo ta, kad jis pasitikėjo Vokietijos generaliniu štabu. Kadangi jis buvo žodžio žmogus, negalėjo įsivaizduoti, kad kas nors kitas, ypač vokiečių karininkas, pasielgtų negarbingai. Vis dėlto atsakomybė už galutinį 1945 m. pralaimėjimą pirmiausia teko kai kuriems vokiečių generolams - baisiausiai išdavikų gaujai, kokią tik kada nors yra patyrusi kuri nors šalis. Kitaip nei jo kolegos Vakarų sąjungininkai, Hitleris negimė su sidabrinio šaukšteliu burnoje. Turtai, socialinė padėtis, politika kaip įprasta ir asmeninė galia ar prestižas - tie patys dalykai, kurie apsėdo F. D. R. ir Čerčilį, - jį atstūmė. Tuo metu, kai Ruzveltas Hyde Parke šnekučiavosi su Niujorko finansiniu elitu, skurdžiai gyvenantis Hitleris Vienoje už kelis florinus pardavinėjo savo akvarelę. Vėliau, kai Hitleris rizikavo savo gyvybe kaip bevardis kareivis Vakarų fronte, Čerčilis iš saugios Londono vidaus reikalų ministerijos siuntė tūkstančius australų beprasmiškai žudyti Gallipolio paplūdimiuose, o Stalinas sulaukė carinės Rusijos gyventojus.

Hitleris žmonių sąmonėje taip ilgai buvo siejamas su baisiausia tironija, kokią tik pasaulis kada nors pažinojo, kad kiekvienas, sužinojęs tiesą apie jo valdymą, visada nustemba. Daug ką paaiškina jo paties laikų kontekstas. Iki Pirmojo pasaulinio karo pabaigos Vokietiją valdė pasenusi monarchija. Jai pasibaigus, šalis buvo susiskaldžiusi tarp savamokslių marksistų, kurie Vokietiją laikė tik Sovietų Sąjungos padu; kapitalistinių konservatorių, kuriems labiau rūpėjo išsaugoti savo turtą nei rasę; ir kabareto demokratų, besimėgaujančių XX a. ketvirtojo dešimtmečio "žavių dekadansu". Trumpai tariant, Vokietija tiesiog neturėjo gero valdymo tradicijų.

Kai Hitleris tapo kancleriu, jis neturėjo jokio precedento, kuriuo remdamasis galėtų sukurti protingą administraciją, tačiau jo tautą apėmęs chaosas reikalavo, kad jį pakeistų nauja viešoji tvarka. Vienintelė alternatyva, su kuria jis susidūrė, buvo autoritarinis valdymas arba socialinis susiskaldymas. Tiesa, jis buvo vienas galingiausių žmonių istorijoje, bet ne dėl turimų valdžios galių ar turimų ginkluotųjų pajėgų, o dėl didžiulio tautos atsidavimo. Joks kitas asmuo nebuvo labiau mylimas savo bendrapiliečių. Jis taip pat nevaldė be jų sutikimo. Juk jie jį išrinko į valdžią kaip savo teisėtą atstovą. Vėliau jis visada su jais tarėsi dėl svarbiausių taikos metu priimamų sprendimų, rengdamas referendumus, kuriuose jų buvo prašoma balsuoti už arba prieš jo politiką. Šių plebiscitų, kurių sąžiningumą prižiūrėjo tarptautinės stebėsenos komisijos, kai kurios iš jų buvo iš Vokietijai priešiškų šalių, metu nacionalsocialistų režimui nuolat pritarė 90 proc. ir daugiau rinkėjų, dažniausiai - viršutinė šio procento riba. Pavyzdžiui, 1938 m. gruodžio 4 d. Sudetų krašte vykusiuose rinkimuose iš 2,94 mln. biuletenių 2,64 mln.

balsų (98,8 %) atiteko NSDAP. Tų pačių metų pradžioje, kai Hitleris paklausė Austrijos gyventojų, ar jie nori tapti Trečiojo reicho dalimi, 99,7 % jų atsakė teigiamai.

Nė vienas demokratinis politikas Žemėje nei anksčiau, nei vėliau niekada neturėjo tokio populiarumo. Suprantama, kad jų giliai įsišaknijusi neapykanta šiam nepaprastai populiariam žmogui kilo iš asmeninio pavydo. Ruzveltas, Čerčilis, Klintonas, Bušas ir visi kiti žydų parankiniai niekada nesugebėjo pasiekti daugiau nei dalelės Adolfo Hitlerio palaikymo, kurį gavo iš *savo* bendrapiliečių. Jei demokratija yra "liaudies valdžia", tai jis buvo "demokratas" tikrąja to žodžio prasme. Kaip jis pats klausė: "Kur kituose kraštuose yra panaši "demokratija"? Kur kitur žmonės ir vadovybė, tauta ir valdžia taip visiškai susiliejo ir stovi taip arti vienas kito?" Nepaisant to, kaip fiureris aiškiai nurodė savo "pokalbiuose prie stalo", Trečiojo reicho populistinę valstybę jis laikė tiltu į įsivaizduojamą rasinę-autoritarinę respubliką, sukurtą pagal JAV Konstituciją su jos imigracijos ir natūralizacijos įstatymais, kuriais jis taip žavėjosi. Tragiška, kad šią laisvės viziją užgesino užsieniečiai, kurie pirmenybę teikė masiniam naikinimui, o ne politinei laisvei.

Turbūt niekas geriau neparodo Ašies ir Sąjungininkų lyderių skirtumų nei palyginimas dovanų, kuriomis jie keitėsi karo metu. 1942 m. 59-ojo gimtadienio proga Musolinis iš Hitlerio gavo gražiai įrištą, pilną didžiojo XIX a. filosofo Frydricho Nyčės (Friedrich Nietzsche) veikalų rinkinį. Tais pačiais metais Franklinas Ruzveltas gimtadienio proga Vinstonui Čerčiliui nusiuntė dėžę burbono.

Likus vos šešeriems metams iki jo šalies karo su Trečiuoju reichu paskelbimo, *Londono laikraščio "Times"* žurnalistas, paklaustas, ką jis mano apie Adolfą Hitlerį, atsakė, kad jei kada nors Angliją ištiktų tokios katastrofos, kokios užklupo Vokietiją, jis melstų Dievą, kad toks genialus žmogus kaip fiureris vestų britų tautą į išsigelbėjimą. Dar nuostabiau, kad praėjusiame dešimtmetyje Čerčilis parašė ilgą straipsnį prestižiniam *Londono laikraščiui "Illustrated Sunday Herald"* (1920 m. vasario 8 d.), kuriame komunizmą apibūdino kaip žudikišką tironiją, vadovaujamą žydų teroristų, kurių revoliucijos turi būti negailestingai numalšintos bet kurioje šalyje.

Tą patį dešimtmetį jis pareiškė: "Civilizuoto pasaulio pareiga - vėl užkariauti Rusiją. Sovietai neatstovauja Rusijai. Jie atstovauja tarptautinei koncepcijai, visiškai svetimai ir net priešiška tam, ką mes vadiname civilizacija. Laimėti prieš Rusiją kariniu ir moraliniu požiūriu būtų per sunki užduotis vien Pirmojo pasaulinio karo nugalėtojams, todėl, kadangi turime tai padaryti, padarysime tai kartu su Vokietija. Vokietija pažįsta Rusiją geriau nei bet kas kitas. Tai jai bus didžiulė galimybė. Be Vokietijos Europoje nieko neįmanoma, su ja įmanoma viskas." Tačiau kai Hitleris pasinaudojo jo pasiūlymu ir pasinaudojo "didžiule galimybe" pulti

Rusiją, Čerčilis pasmerkė jį kaip "agresorių" ir išsiuntė karinę pagalbą sovietams, kuriuos jis teigė niekinantis.

Nepaisant šių gluminančių prieštaravimų, tradiciniai istorikai, nekreipdami dėmesio į jo antikomunistinius ir net antižydiškus pareiškimus, paskelbtus likus mažiau nei dvidešimčiai metų iki Antrojo pasaulinio karo, ir toliau laiko jį vienu iškiliausių XX a. didvyrių, nes jis bekompromisiškai priešinosi Adolfui Hitleriui ir viskam, ką simbolizavo Vokietijos lyderis. Galbūt priešingą Čerčilio asmenybę galima suprasti atsižvelgiant į jo visą gyvenimą trukusią kovą su alkoholizmu. Vienas iš įsimintiniausių jo pokštų buvo atsakas vienai parlamento narei, kuri karštai skundėsi, kad jis diskredituoja šią garbingą instituciją, nes dažnai pasirodo apsvaigęs nuo alkoholio. Sumaniai apeidamas jos iškeltą klausimą, jis pareiškė: "Rytoj būsiu blaivus. Bet jūs, madam, vis tiek būsite negraži!"

Vieno panašaus susitikimo metu jį užklupo ledi Astor, neseniai sužinojusi apie jo piktadarystės mastą: "Jei būčiau jūsų žmona, - pasakė ji jam, - įpilčiau nuodų į jūsų viskį!" "O jei būčiau tavo vyras, - atšovė jis, - aš jį išgerčiau!"

Net jo geriausias draugas Franklinas Ruzveltas šlykščiai pavadino jį "tuo girtu bepročiu". 1940 m. vasarą lankydamas Didžiosios Britanijos ministrą pirmininką Sumneris Wellesas, kaip pranešama, rado jį nesusikalbantį, apsvaigusį nuo alkoholio. Prie jo emocinio nestabilumo galėjo prisidėti politiškai problemiška Čerčilio kilmė, kurią jis stengėsi išlaikyti paslapyje. Jo motina buvo Amerikos žydė Jenny Jerome. Papildomai atsižvelgus į Franklino Ruzvelto (Franklin Roosevelt) žydišką kilmę, paaiškėja jo rasinė tapatybė ir neišdildomos neapykantos Hitleriui kilmė.

Be abejo, asmeninis Čerčilio elgesys dažnai peržengdavo ekscentriškumo ribas ir priartėdavo prie tikros beprotybės, pavyzdžiui, jo beprotiškas pomėgis dėvėti moteriškus apatinius drabužius ir nuogas ekshibicionizmas. Pavyzdžiui, 1942 m. lankydamasis Vašingtone, jis visiškai nuogas stojo prieš išsigandusį F. D. R. ir tik paaiškino: "Matote, pone prezidente, aš neturiu nuo jūsų ko slėpti!" Vėliau premjerą taip emociškai užvaldė britų bombonešių, žemai virš galvos skrendančių per mokomąją misiją, vaizdas, kad jis nusimetė visus drabužius ir susirinkusių RAF karininkų ir lėktuvų kompanijų vadovų nuostabai bėgo rėkdamas nuogas per tamprę. Žinoma, visuomenės žinios apie tokius apgailėtinus incidentus buvo slopinamos nacionalinio saugumo ir moralės sumetimais iki pat 1945 m.

Tačiau Čerčilį skatino pataloginė aistra karui ir jo sukeliama žmonių naikinimui. Kasablankos konferencijoje jis mąstė Ruzveltui, kad pažangą galima pasiekti tik karo metu; taikos metu, kaip jis teigė, galima tik pasitenkinti. Dr. Goebbelsas matė Čerčilį kaip XX a. atitikmenį graikui, kuris 356 m. pr. m. e. sudegino gražiąją Dianos šventyklą Efese, kad tik įamžintų save; ministras pirmininkas buvo "naikinimo veiksnys. Jis neabejotinai įeis į istoriją kaip Europos Herostratas, sugebantis įamžinti savo vardą tik griaudamas tai, ką daugybė kartų

kūrė daugybę šimtmečių" (1945 m. kovo 17 d.).

Visą Čerčilio karjerą, toli gražu neatitinkančią idealizuoto etiško elgesio gynėjo įvaizdžio, lėmė gudravimas ir amoralus manipuliavimas. Pavyzdžiui, 1941 m. birželį jis liepė Didžiosios Britanijos slaptosios tarnybos Šiaurės Amerikoje vadovui serui Viljamui Stivensonui (William Stephenson) perduoti JAV valstybės departamentui laišką, kurį neva parašė majoras Eliasas Belmonte ir kuriame Bolivijos karinis atašė Berlyne kaltinamas vadovavęs sąmokslui su Hitlerio pagalba nuversti LaPazo vyriausybę ir Pietų Amerikoje įkurti nacių marionetinę valstybę. Nors Stephensonas laišką visiškai sufabrikavo, amerikiečių spauda ir Rooseveltto administracija nekritiškai pripažino jo autentiškumą, dėl to nekaltas Bolivijos majoras buvo negarbingai atleistas iš tarnybos ir paskatino suklaidintus tautiečius paskelbti karą Vokietijai.

Vėliau Bolivijos vokiečių tautybės gyventojai ketverius metus buvo kalinami tokiomis sąlygomis, dėl kurių Pietų Amerikos kalėjimai liūdnei pagarsėjo. Tuo tarpu tikrasis Čerčilio apgaulės tikslas buvo suteikti F.D.R. dar vieną gatavą pretekstą kurstyti JAV viešąją nuomonę prieš Trečiąją reichą. Sunkiai sekdamas šia propagandine sėkme, Stefensonas suklautojo "slaptą nacių žemėlapi", kuriame buvo išsamiai aprašyti Hitlerio planai užvaldyti Pietų Ameriką. Šio klastingo dokumento išgalvotus atskleidimus JAV prezidentas suvirškino.

Prieš dešimtmetį, 1930-ųjų pradžioje, Vinstono politinė karjera buvo pakibusi ant plauko. Jo nevykėlio sūnaus Randolpho lošimų skolos kėlė grėsmę bankrotui ir grėsmę prarasti mylimą užmiesčio dvarą Čartvelą. Iš nevilties jis įstojo į "Fokusą" - slaptą draugiją, kurią sudarė tuzinas buvusių politikų, per krizę praradusių patogias darbo vietas vyriausybėje ir pasiryžusių bet kokiomis priemonėmis jas susigrąžinti. Žinodami, kad šie bedarbiai "valstybininkai" pasakys ar padarys bet ką, kad tik grįžtų į valdžią, žydai iš "Fokuso" ištraukė kelis pagonių patikėtinius, kurie turėjo būti jų planuojamo Vokietijos sunaikinimo priedanga. Didžiausias jų laimikis buvo Vinstonas Čerčilis.

Nuo 1936 m. "Fokuso" gyventojus gausiai finansavo Amerikos žydų kongresas, Londono britų žydų deputatų taryba ir departamento prezidentas, "British Shell" pirmininkas seras Bernardas W. Cohenas. Jie sumokėjo Čerčiliui 50 000 svarų sterlingų, kad šis agituotų prieš Hitlerį, kuriuo, kaip minėta, asmeniškai žavėjosi. Čerčilio, kaip antinacistinių reikalų prostitutės, reputacija augo. Po šešerių metų jis pasakė Franklinui Ruzveltui, kad yra "susizadėjęs su sionistine politika".

1938 m. Vinstonui 800 000 dolerių sumokėjo riteriu tituluotas žydų plutokratas seras Henris Starchosas, kuris po *anšliuso* neteko monopolinių valdų Austrijoje. Jo užduotis buvo pasmerkti šios šalies sąjungą su Reichu, nepaisant tarptautiniu mastu kontroliuojamų referendumų, kuriuose didžioji dauguma austrų balsavo už prisijungimą prie Vokietijos. Tais pačiais metais Prahos vyriausybė išsiuntė į Lon-

doną prokomunistinį užsienio reikalų ministrą Janą Masaryką su 2 mln. svarų sterlingų "Fokusui" ir įsakymais jo nariams nuversti Nevilį Čemberleną, kurį čekai laikė pernelyg švelniu fiurerio atžvilgiu. Vokiečiai sužinojo apie Čerčilio pritarimą užsienio pinigams ir informavo Čemberleną prieš pat Miuncheno susitarimą - tai buvo viena iš priežasčių, lėmusių jo baigtį Hitlerio naudai. Tačiau nauja, pelninga Čerčilio, kaip samdomo žydų darbotvarkės vykdytojo, karjera buvo užtikrinta.

Per vadinamąjį "Londono blicą" sąjungininkų spauda liaupsino Čerčilį už tai, kad jis vyriškai stovėjo šalia anglų, dalijosi su jais pavojais ir sunkumais ir skatino juos sekti jo asmeniniu drąsos pavyzdžiu. Iš tikrųjų britų žvalgyba iš anksto žinojo apie kiekvieną vokiečių oro antskrydį ir slapta perduodavo informaciją Čerčiliui, kuris visada bėgdavo į savo privatų prieglobstį užmiestyje. Niekam kitam nepavyko išvengti Blitzo šiuo slaptu pabėgimo keliu. Po to, kai pasigirdo "viskas gerai", jis grįžo atgal į Londoną, kur stryktelėjo prieš kino kameras, gestikuluodamas *pergalės V formos* mudra, dviem putliais, cigaro dėmėmis nusagstytais pirštais, ir iššaukiančiai sumurmėjo: "Mes galime tai įveikti!"

1940 m. lapkričio 14 d. popietę jis kaip tik išvažiavo iš Londono, kad išvengtų numatyto "Luftwaffe" sugrižimo, kai slaptame šifruotojų pranešime jam buvo pranešta, kad kitas bombonešių taikinys bus Koventris. Grįžęs į saugią sostinę, Čerčilis iššaukiančiai stovėjo ant savo būstinės pastato stogo ir reporterių bei fotografų akivaizdoje suspaustu kumščiu metė iššūkį danguje neegzistuojantiems naciams. Ministro Pirmininko nepalaužiamos drąsos vaizdai buvo eksponuojami visame pasaulyje, o Luftvafė bombardavo tolimąjį Koventrį.

Kaip pavyzdį, kad britų civilių gyventojų kančios buvo bjauriai beširdiškos, 1941 m. gegužės 10 d. naktį Čerčiliui buvo pranešta, kad ypač smarkus oro antskrydis Londone sukėlė neregėtą chaosą. Jo paties žodžiais tariant, "kadangi nieko negalėjau padaryti, nuėjau į savo privatų kino kambarį, kur su malonumu žiūrėjau brolių Marksų filmą". Įdomu, kaip Londono gyventojai, besislapstantys požeminėse metro stotyse, būtų vertinę Čerčilį, jei būtų žinoję, kad jis tuo metu savo prabangiam užmiesčio prieglobstyje žiūrėjo žydų amerikiečių filmą.

1944 m. liepą, kai nusilpusiam Reichui iki pralaimėjimo buvo likę mažiau nei metai, Čerčilis įsakė surengti juodligės ataką prieš Vokietijos civilius gyventojus. Išsigandę generolai įtikino jį atsisakyti masinių žudynių tik primindami, kad Hitleris neabejotinai imsis atsakomųjų veiksmų ir pagrįstai pasiųs į Londoną skraidančias bombas V-1, ginkluotas kovinėmis galvutėmis su nuodingomis dujomis. Jiems prireikė mėnesio ginčų, kad galiausiai įtikintų Hitlerį, jog jis turi atsisakyti arijų genocido planų. Vėliau jis apgailestavo: "Mano generolai pasidavėliai neleido man to įgyvendinti". Jei jo juodligės ataka būtų įvykdyta, Europos žemyne būtų sunaikinta beveik visa gyva būtybė, įskaitant visų sąjungininkų ir neutralių šalių gyventojus.

Nepaisant to, kad Čerčilis labai mėgo kraujo praliejimą, jis buvo ne tik fizinis bails, bet ir itin prastas kariškis. Per Pirmąjį pasaulinį karą, būdamas Admiraliteto vadovas, jis pasiuntė į mirtį tūkstančius australų pėstininkų per iš anksto pasmerktą invaziją į Turkiją. Gallipolio nesėkmė buvo ne tik pralaimėjimas, bet ir didelis sąjungininkų pažeminimas nuo paprastų turkų, dėl kurio bet kuris kitas vadas būtų buvęs nubaustas iki gyvos galvos. Tačiau Čerčilis buvo labiau gudrus politikas nei karo vadas, ir po dvidešimt penkerių metų jis vėl grįžo į valdžią. Jis pakartotojo savo klaidą kur kas didesniu žūties mastu, nukreipdamas Sąjungininkų strategiją, nepaisydamas britų ir amerikiečių patarimų įspėjimų, į tai, kas, jo teigimu, buvo "minkštas Europos padangių pakraštys".

Dešimtys tūkstančių sąjungininkų karių krito Italijos kampanijoje, kuri be reikalo pratęsė karą ir neatnešė strateginės sėkmės. Po beveik dvejų kančių ir žudynių metų, kai Vokietija pasidavė, anglų ir amerikiečių pajėgos vis dar tebebuvo įstrigusios Italijoje, ir visa tai tik dėl Čerčilio patikinimų, kad 1943 m. jos "greitai prasiverš į Austriją". Didžiosios Britanijos karinių jūrų operacijų direktorius Ralfas Edwardsas (Ralph Edwards), visą karą glaudžiai bendradarbiavęs su Čerčiliu, apibūdino jį kaip "neabejotinai vieną blogiausių istorijos strategų" (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 103).

Dirbtinai išsaugota Čerčilio, kaip didžiausio šimtmečio anglų kalbos oratoriaus, reputacija - tai tik dalis jo ilgalaikio apgaulingo įvaizdžio. Jo jaudinančios radijo laidos ragino britus kovoti, išverti ir mirti kare, kurį jis jiems jau seniai rengė. Daugiausia dėl šių įkvepiančių transliacijų britai atsilaikė blogiausiomis sąlygomis šešerius ilgus metus, per kuriuos žuvo pusė milijono žmonių. Visą tą laiką jis kruopščiai slėpė daugiau nei dosnius Hitlerio taikos pasiūlymus Didžiajai Britanijai. Taip pat buvo slepiama tikroji garsiojo balso, kurį anglai vyrai ir moterys manė, kad jis priklauso jų didvyriškam ministrui pirmininkui, tapatybė. Daugelį jam priskiriamų sidabrinio liežuvio laidų iš tikrųjų kalbėjo Normanas Šelis (Norman Shelly), radijo aktorius, atrinktas dėl gebėjimo imituoti Čerčilį tais atvejais, kai jis būdavo per daug girtas ar apsvaigęs, kad galėtų kalbėti viešai.

Ilgalaikis viešas Vinstono, kaip kovotojo prieš diktatūrą, vaizdavimas prieštarauja jo dažnai deklaruojamam siekiui sukurti, kaip jis 1943 m. gegužės 20 d. pasiūlė Ruzveltui, "pasaulio diktatorių", kuris visiems laikams atimtų iš savo sąjungininkės Prancūzijos bet kokią kariuomenę, o nedaugelį po karo likusių vokiečių paverstų amžiniais vergais. Pasaulinę galią turėjo turėti tik Britų imperija, Jungtinės Valstijos ir Sovietų Sąjunga. Ruzveltas su tuo sutiko, skyrėsi tik tuo, kad "moderatoriaus" titulas būtų politiškai priimtinesnis.

Čerčilis gyveno iki gilios senatvės, nutukęs nuo prabangių puotų, rašė cenzūrotas, savanaudiškas istorijas ir nutapė dešimtis paveikslų, kurie buvo tokie pat mėgėjiški, kaip ir pamiršti. Kai 1965 m. pagaliau atėjo mirtis, jis paliko prašmat-

nių laidotuvių instrukcijas, kuriose, be kitų didybės manijos apraiškų, buvo nurodyta, kad Temzės pakrantėje, kai jo didžiulis karstas plauks pro šalį, bus nuleisti visi kranai. Kaip ir Šekspyro "*Audroje*," visa Didžiosios Britanijos liaudis tą akimirką galėjo sušukti: "Koks aš buvau trigubas asilas, kad laikiau šį girtuoklį dievu ir garbinau šį buką kvailį!"

Kaip ir Čerčilis, F. D. R. buvo viešųjų ryšių meistras. Jis žinojo, kaip įsiteikti rinkėjams kaip "amerikietis", o jo reguliarios radijo laidos, vadinamieji "pokalbiai prie židinio", buvo kruopščiai surežisuotos taip, kad pabrėžtų jo kuklią, žemišką, "obuolių pyrago" asmenybę. Hitleris ir nacionalsocializmas F. D. R. nė kiek nesidomėjo iki 1937 m. Tai buvo rinkimų metai, ir gležnas politikas bijojo, kad jo viešasis gyvenimas gali baigtis kaip vienos kadencijos prezidento. Prieš ketverius metus jis įžengė į Baltuosius rūmus, didingai tikindamas amerikiečius, kad užbaigs Didžiąją depresiją. Tačiau jo demokratinės programos, apraizgytos korupcijos, liko bevaisės, o nedarbas šalyje vis dar augo. Kaip apie Ruzveltą sakė fiureris: "Jei jo ekonominė politika būtų tęsiama neribotą laiką taikos metu, neabejotina, kad anksčiau ar vėliau ji būtų sužlugdžiusi šį prezidentą, nepaisant viso jo dialektinio gudrumo."

Akivaizdu, kad F.D.R. karjera priklausė nuo šalies ekonominės būklės. Galiausiai jis suprato, kad vienintelis būdas pakelti šalį ant kojų - pradėti gamybą, o greičiausias būdas - masinė ginklų gamyba. Tačiau norint pateisinti Amerikos gamyklų pavertimą ginklų gamyklomis, reikėjo rimtos grėsmės ar bent jau jos iliuzijos. Vokietija, kaip nesenas priešas, buvo tinkama grėsmė. Žydai, dominavę Amerikos spaudoje ir kino pramonėje, su džiaugsmu tapo ištikimiausiais Ruzvelto propagandistais. Kartu su Ruzvelto panikuojančia retorika gausybė antinacistinių Holivudo filmų ir nepalaujama laikraščių agitacija prieš Hitlerį galiausiai sukėlė tokią nacionalinę isteriją, kad invazija atrodė neišvengiama. Esant tokiai dirbtinai sukurtai baimės atmosferai, Prezidentas sugebėjo prastumti savo išpūstas karines išlaidas per rinkėjų neramumą įbaugintą Kongresą. Be to, keldamas triukšmą dėl nacistinės Vokietijos (ne didesnės už Teksasą) keliamos mirtinos grėsmės Jungtinėms Valstijoms, Prezidentas sėkmingai nukreipė dėmesį nuo užsitęsusios ir vis didėjančios depresijos, kurios jis nesugebėjo įveikti.

Nors jo sukelta panikos ginklų gamyba pradėjo skatinti nacionalinę gamybą, ginklai yra greitai gendantį prekę, kurią reikia naudoti, nes kitaip ji rūdija ir pasensta dėl technologinės pažangos. Todėl Ruzveltui reikėjo karo. Per savo plūduriuojantį agentą Europoje Viljamą Bullitą (William C. Bullitt) jis slapta pažadėjo, kad Varšuvos politikai gali tikėtis ginkluoto sąjungininkų įsikišimo, jei jie išprovokuos karinę konfrontaciją su Trečiuoju reichu. Taip apgauti, įsivaizduodami, kad galės pasipuikuoti pigiai iškovotos pergalės puota, lenkai išprovokavo karo veiksmus (kaip aprašyta toliau), kurie blogiausiu įmanomu būdu atsisuko prieš juos pačius.

Tačiau prasidėjus karui Europoje, Ruzvelto planus dalyvauti jame smarkiai pakirto nacionalinės nuomonės apklausos, kurios parodė, kad didžioji dauguma amerikiečių nepritaria JAV dalyvavimui bet kokiame kare, nebent jos būtų sąmoningai užpultos. Būdamas visavertis politikas, 1941 m. prezidento rinkimų kampanijoje jis aktyviai dalyvavo remdamasis populiaria "taikos platforma".

Tuo tarpu jis nuolat siekė išprovokuoti Hitlerį paskelbti karą Jungtinėms Valstijoms, suteikdamas karinių laivų Karališkajam kariniam laivynui, siųsdamas atsargas į Angliją amerikiečių krovininiais laivais, kuriuos lydėjo JAV karinio jūrų laivyno eskadriniai minininkai, ir net tiesiogiai padėdamas britų karinėms operacijoms. Vienas ryškiausių pavyzdžių buvo "*Bismarko*" padėtis, kurią britams, prieš tai negalėjusiems jo rasti, radijo ryšiu pranešė JAV karinio jūrų laivyno hidroplanas PBY ir taip leido jiems nuskandinti vokiečių karo laivą su didelėmis aukomis. Tą patį mėnesį, kai Ruzveltas buvo išrinktas rinkėjų, įtikintų, kad jis pasiryžęs jų šalį išlaikyti nuošalyje nuo Europos konflikto, jis nurodė savo kariniam laivynui "šaudyti į Ašies karinius laivus, kai tik ir kur jie bus rasti". Tai buvo daug daugiau nei visi kiti Amerikos neutralumo pažeidimai, kad būtų galima paskelbti karą. Vis dėlto Hitleris užsispyręs atsisakė pakilti ant masalo.

1941 m. rugpjūčio 9 d. per Atlanto chartijos konferenciją Ruzveltas konfidencialiai pažadėjo Čerčiliui, kad "dirbs dėl incidento", kuris įtrauktų Ameriką į karą prieš daugumos jo tautiečių valią. Vėliau Vinstonas pranešė karaliui Jurgiui VI, kad prezidento strategija buvo ne paskelbti karą, bet jį išprovokuoti sukuriant incidentą. Prieš tai spalio 30 d. F. D. R. per nacionalinę radiją rimtai intrigavo: "Ir kol kalbu su jumis, motinos ir tėvai, duodu jums dar vieną patikinimą. Jau esu tai sakęs anksčiau, bet pakartosiu dar kartą ir dar kartą ir dar kartą: Jūsų berniukai nebus siunčiami į jokių užsienio karus!" Net ir šiandien bent jau kai kurie amerikiečių mokslininkai kartu su Goru Vidalu supranta, kad "Ruzveltas melavo, kad įtrauktų mus į karą su Hitleriu, o atsižvelgiant į žvėries prigimtį, daugelis žmonių džiaugėsi ir džiaugiasi, kad jis tai padarė".

Nusivylęs ir nerimaudamas, kad grėsmėmis grindžiama ekonomika sukels dar vieną, dar sunkesnę ekonominę griūtį, jei JAV greitai neįsitrauks į kovą, prezidentas pasibeldė į istoriko Harry Elmerio Barneso (Hario Elmerio Barnes) vadina mas "galines duris į karą". Jos atsidarė ant Vokietijos antikominterno partnerio. Per tą pačią Atlanto chartijos konferenciją Čerčilis ir Ruzveltas išreiškė bendrą norą po 1941 m. rugpjūčio mėn. užpulti Japoniją, tuo metu dar neutralią šalį. Jų sumanymui pritarė Kordelis Hulas (Cordell Hull) ir kiti prezidentą supę politiniai "taip", tačiau jo kariniai patarėjai tvirtino, kad Amerika kariniu požiūriu negalės rizikuoti kariniais veiksmais iki vėlyvo rudens.

Dar anksčiau, 1941 m. liepos 26 d., F. D. R. įvedė tarptautinį naftos embargą japonams dėl jų invazijos į Kiniją, kuri, žinoma, buvo ne jo reikalas, nes ten visiškai

nebuvo Amerikos interesų. Jo veiksmai buvo ekonominis mirtinos agresijos aktas, nes Japonijos pramoninė egzistencija visiškai priklausė nuo iš užsienio importuojamos naftos. Ekspertai abiejose Ramiojo vandenyno pusėse apskaičiavo, kad iki kitų metų pavasario Japonijos visuomenė subyrės į skurdą ir badą. Ruzveltas tikėjosi, kad jo paskelbtas embargas paskatins japonus pirmuosius smogti ir taip sutelks visuomenės paramą įsitraukimui į Antrąjį pasaulinį karą.

Apmaudu, bet Japonijos ministrų kabinetas atsakė ne iššaukiančiai, o susitaikydamas. Užsienio reikalų ministras Shigenori Togo išsiuntė į Vašingtoną "Penkių punktų planą", kuriame siūlė svarbių nuolaidų, įskaitant atsisakymą amerikiečių konkrečiai paminėtų Kinijos teritorijų ir Japonijos ekspansijos į užjūrius apribojimus, kad būtų sumažintas gyventojų perteklius. Be to, jis siekė atnaujinti derybas, kad būtų aptartas ministrų kabineto "Planas" dėl abiejų galybių santykių normalizavimo. Tačiau Ruzveltas galvojo ne apie taiką. Jis nusprendė kuo greičiau pradėti karo veiksmus, su Amerikos žmonių pritarimu ar be jo. Jis jau buvo nusprendęs lapkričio viduryje iš Klerės Čenol (Claire Chennault) bazių Rytų Kinijoje pradėti JAV oro antskrydį prieš Japoniją. Tiesą sakant, prezidentas leido surengti slaptą puolimą likus trims dienoms iki naftos embargo įvedimo. Čerčiliui, kuris jau seniai beviltiškai troško, kad Amerika įsitrauktų į karą, JAV valstybės sekretorius Kordelis Hulas (Cordell Hull) pranešė gerą žinią per visiškai slaptus diplomatinis kodus.

Straipsnis laikraštyje "*Los Angeles Times*," skirtas 1941 m. Japonijos reido 60-osioms metinėms, su antrašte "Japonija pažeidė JAV kodeksą prieš Perl Harborą, rodo tyrimai". Darbuotoja Valerie Reitman pranešė, kad jaunas japonų kilmės amerikiečių istorijos profesorius Kobės universitete rado Ruzvelto laikų rašytinius dokumentus, kuriuos 1996 m. išslaptino JAV Centrinė žvalgybos valdyba. Toshihiro Minohara juos aptiko tarp informacijos apie prieškarinius slaptuosius kodus JAV nacionaliniame archyve College Parke, Merilando valstijoje. Pridėtuose mikrofilmų dokumentuose buvo pateikti F.D.R. telegramų įvairiems ambasadoriams ir sąjungininkų vadovams vertimai į japonų kalbą. Tokijo kriptografai, matyt, buvo nulaužę svarbiausius prezidento diplomatinis kodus.

Norėdamas tai patvirtinti, Minohara paprašė Kobės universiteto šiuolaikinės istorijos profesoriaus daktaro Satoshi Hattori atlikti specialią paiešką Tokijo diplomatinuose archyvuose. Aplanke, pavadintame "Specialūs dokumentai", Hattori rado trisdešimt keturis mašinėle spausdintus komunikatus, daugiausia anglų kalba, apie visiškai slaptas JAV ir Didžiosios Britanijos diplomatinės diskusijas likus keliems mėnesiams ir savaitėms iki gruodžio 7 d. Japonai perskaitė Ruzvelto sprendimą juos užpulti lapkričio viduryje. Sužinojęs apie jo dviveidiškumą, Togo, tvirtai pasisakęs už taikius santykius su JAV ir anksčiau priešinęs kabineto

"vanagams", savo pokario memuaruose rašė: "Buvau sukrėstas iki svaigulio. Šiuo metu neturėjome kito pasirinkimo, kaip tik imtis veiksmų". Tik perskaitę prezidento planą "smogti sau į nugarą", net "balandžiai" Japonijos vyriausybėje nusprendė smogti, kol jis nespėjo smogti jiems pirmiesiems.

Tuo tarpu Ruzvelto slaptas planas be išankstinio perspėjimo užpulti tautą, su kuria Amerika vis dar buvo sudariusi taiką, buvo sustabdytas dėl logistinių vėlavimų. Lapkričio 22 d. Lauchlin Curie jam pranešė, kad bombonešiai ir jų įgulos negalės pasiekti Kinijos bazių iki gruodžio pabaigos. Reidas turėjo būti pradėtas ne vėliau kaip netrukus po 1942 m. Naujųjų metų. Perl Harbore žuvę 2 400 amerikiečių niekada nesuprato, kad jie buvo paaukoti dėl jų prezidento neskelbto sąmokslų įtraukti juos į neteisėtą karą. Sulaužę jo diplomatinį kodą, japonai žinojo, ką jis iš tikrųjų ketino padaryti, ir aplenkė jį maždaug mėnesiu.

Tačiau vienu smūgiu jie jam padovanojo karą, kurio jis jau seniai siekė išgelbėti savo politinę gerklę, atgaivindamas JAV ekonomiką masine ginklų gamyba. Dabar didžioji dauguma amerikiečių mielai tarnavo jo reikalui, tragiškai įsivaizduodami, kad gina savo šalį. Jie išrinko jį precedento neturinčiai ketvirtai kadencijai. Tačiau tuo metu Ruzveltas jau mirė nuo nepagydomos gonorėjos; paskutinis smūgis turėjo būti kraujavimas į smegenis.

Anglijos atstovas Tokijoje seras Robertas Craigie (Robertas Kreigis) pareiškė, kad japonai yra nekaltos Ruzvelto imperializmo ir Čerčilio užkulisinių sąmokslų, kuriais siekiama įtraukti Ameriką į karą, aukos, nesvarbu, kiek tai kainuotų žmonių gyvybių. Craigie buvo asmeninis šių dviejų tarptautinių nusikaltėlių pusmetį trukusių intrigu liudininkas. Jam antrino kongresmenas Hamiltonas Fišas (Hamilton Fish), kuris karštai palaikė prezidento prašymą oficialiai paskelbti JAV karo veiksmus, bet vėliau prisipažino: "Ruzveltas buvo pagrindinis karo kurstytojas ir ugnies įžiebėjas".

Kaip ir Čerčilis (bei visi kiti pasaulio lyderiai), Ruzveltas gerai suprato žydų klausimą ir net asmeniškai simpatizavo Vokietijos nacionalsocialistams, prieš kuriuos dar 1943 m. vasarį veidmainiškai kariavo sunaikinimo karą: "Tikrai negalima kaltinti nacių dėl to, ką jie padarė žydams, - prisipažino jis generolui Ogiustui Nogue'ui, prancūzų vadui Maroke, per Kasablankos konferenciją, - nes jei vokiečių tautai būtų tekę kentėti tai, ką jie patyrė prieš naciams ateinant į valdžią, jokia kita pasaulio tauta nebūtų pasielgusi kitaip". F. D. R. supratimas apie žydus dar labiau amoralizuoja jo ir Čerčilio savanorišką paklusnumą jiems. Jis nebuvo beširdis kvailys, bet suvokė, kokiam blogiui tarnauja.

Franklinas Ruzveltas mirė nepasibaigus karui, kurį jis, labiau nei bet kuris kitas asmuo, sukėlė. Paskutiniaisiais mėnesiais jis susitiko Jaltoje su savo liūdnai pagarsėjusiais sąmokslininkais. Fiziškai nusilpęs dėl sifilitinės ligos ir psichiškai sutrikusios pusiausvyros, jis sėdėjo fotografams tarp apsvaigusio Čerčilio, kurio im-

perijos jau beveik nebebuvo, ir Stalino, kuris, mąstydamas apie šių dviejų apgailėtinių personažų įkūnijamų Vakarų galybių išsekusią būklę, slapta šypsojosi pats sau, kaip komunistų katinas, ką tik prarijęs kapitalizmo kanarėlę. *Enciklopedija Britannica*," apibūdindama sovietų galvažudį Jaltoje, rašo: "Būdamas baisus derybininkas, jis pergudravo šiuos užsienio valstybininkus".

1879 m. gimęs Josifas Visarionovičius Džugašvilis, tapęs uoliu komunistu, pasikeitė pavardę į Stalino (nuo rusiško žodžio "plienas" - *stal*). Kai ankstyvosios Vokietijos pergalės sugriovė SSRS, jis verkė: "Viskas, ką mums sukūrė Leninas, prarasta visiems laikams!" Ašies kariuomenei toliau veržiantis į priekį visą pirmąją 1941 m. vasarą, jis ilgai girtavo užsidaręs savo atokioje *dačioje*, palikdamas Sovietų Sąjungą visiškai bevaisę. Nors vokiečių invazija prasidėjo birželio 22 d., Stalinas buvo per daug girtas, kad galėtų viešai kalbėti iki liepos 3 d.; net ir tada jis vos galėjo murmėti žemu monotonišku tonu, kuris įkvėpė tik pralaimėjimo jausmą. Tačiau alkoholinės atostogos jam turėjo būti naudingos, nes galiausiai jis atsigavo tiek, kad kitą žiemą asmeniškai vadovavo Maskvos gynybai. Ciniškai atsisakęs marksistinės retorikos, kuria vadovavosi visą gyvenimą, jis staiga ėmė vaizduoti save kaip didesnę už gyvenimą slavų nacionalistą. Ši veidmainiška poza pasiteisino, ir milijonai iki tol demoralizuotų rusų susitelkė sėkmingai ginti savo tėvynę.

Likusį karo laiką jis pasirodė esąs puikus karo vadas, ir ne tiek dėl savo karinių sugebėjimų, kurių beveik neturėjo, kiek dėl negailestingo SSRS ginkluotųjų pajėgų reorganizavimo ir vadovavimo joms. Susidūręs su masine jų demoralizacija dėl nesiliaujančių pralaimėjimų, jis sustiprino savo šalies pasipriešinimą įvedamas Raudonosios armijos komisarų sistemą, kurie tiesiogine prasme stovėjo už rusų kareivių nugarų, pasiruošę pistoletus, kad nušautų kiekvieną, kuris suabejos. Palyginti su bendru 1939 m. Vokietijos gestapo darbuotojų skaičiumi (7500), tuo pačiu metu Sovietų Sąjungoje dirbo ne mažiau kaip 366 000 slaptosios policijos pareigūnų.

Stalino nuopelnas tas, kad jis jau buvo atvedęs Rusiją į pramonės amžių (nors ir dešimties milijonų nužudytų valstiečių, *kulakų*, sąskaita), o dabar per kelis mėnesius jos gamyklas pavertė milžiniškomis šaudmenų gamyklomis, pritaikytomis totaliniam karui. Jis nustatė sovietinę mūšio lauko taktiką, pagal kurią buvo nepaisoma jokios strategijos, o žmonės ir technika puolami tik tada, kai priešininką galima įveikti didžiule persvara, neatsižvelgiant į tai, kad jo kariai visada patirdavo didelių nuostolių. Kartais šie masiniai puolimai pasiteisindavo; dažnai jie baigdavosi nesėkme, o rusų vyrai ir technika būdavo sunaikinami masiškai. Sovietų sėkmė prie Stalingrado, Kursko ir iki pat karo pabaigos tarsi patvirtino Stalino karinę lyderystę net Adolfo Hitlerio akyse.

Tačiau fiureris ir likęs išorinis pasaulis nežinojo, kad Stalino pergalės prieš kie-

kvieną mūšį jam perduodavo Vokietijos generalinio štabo išdavikai, kurie, bendradarbiaudami su Leopoldu Treperiu, žydų kilmės "Raudonojo orkestro" šnipinėjimo tinklo vadovu, perduodavo Hitlerio planus sovietų vyriausiajai vadovybei. Kaip pabrėžė Vinstonas Čerčilis, Rusijos revoliucija daugiausia buvo žydų reikalas, o Josifas Stalinas, kurį tokie žydai kaip Leonas Trockis ir Grigorijus Zinovjevas suvokė kaip bejausmę, bet paklusnią marionetę, buvo pastatytas kaip žydų parankinis jų sovietinei tironijai. Jis sėdėjo tarp Zinovjevo ir kito komunisto žydo Levo Kamenevo pirmajame valdančiajame triumvirate po Lenino mirties.

Stalinas, Čerčilis ir Ruzveltas buvo vidutinybės, pasižyminčios ribotu protu ir tik didžiuliu asmeninės valdžios ir prestižo troškimu. Godžių politinių nevykėlių niekada netrūksta ir jie lengvai prieinami rečiau matomiems žydų laidų traukėjams, kuriems tokie noriai dirbantys šulai yra tokie pat įprasti, kaip ir visiškai nereikalingi. Į karą įsitraukusiems pasaulio lyderiams karas reiškė skirtingus dalykus. Čerčiliui tai buvo paprasčiausia galimybė užsidirbti pragyvenimui ir išvengti finansinio skandalo. Ruzveltui tai buvo vienintelis būdas išbristi iš depresijos ir išsaugoti savo politinę egzistenciją. Stalinas tai vertino kaip geriausią galimybę tapti antruoju Čingischanu, sovietų valdomos planetos valdovu. Šiems vyrams Antrasis pasaulinis karas buvo tik priemonė asmeniniams tikslams pasiekti, neturinti nieko bendra su fašizmu, demokratija, civilizacija ar kitais viešaisiais klausimais, kuriais jie prisidengė savo asmeninius planus daugelio milijonų žmonių sąskaita.

Sąjungininkų lyderiai buvo panašūs tuo, kad visi kentėjo nuo asmeninių problemų, kurios iškreipė jų elgesį. Čerčilis buvo beviltiškas alkoholikas. Kaip ir visi smarkiai geriantys žmonės, jis buvo blogas girtuoklis, nuo paranojos ir priklausomybės linkęs kariauti. F. D. R. buvo fiziškai energingas vyras pagal Ruzvelto tradicijas, kol ankstyvoje pilnametystėje jį pakirto poliomieltas. Kamuojamas poreikio pasirodyti stiprus, nepaisant savo žeminančio silpnumo, jis per daug kompensavo ir sublimuodavo savo nusivylimą išorine agresija. Stalinas gimė su deformuota, nudžiūvusia ranka, dėl kurios, kaip Šekspyro Ričardas III, puoselėjo giliai įsišaknijusius nepilnavertiškumo ir keršto jausmus.

Tai buvo nevykėliai ir atsitiktiniai žmonės, psichopatai invalidai, kuriems buvo patikėtas tautų likimas. Čerčilis ir Ruzveltas patys buvo iš dalies žydai, o Stalinas, gruzinas gojus, gyveno žydų šeimoje (komunistai Kagonovičiai), vedė žydę (Nadeždą Alilujevą) ir net kalbėjo jidiš kalba. Taigi, rasinis Sąjungininkų ir Ašies priežasčių skirtingumas buvo aiškiai apibrėžtas jų vadovybėje. Todėl suprasti Antrąjį pasaulinį karą ar visą žmonijos istoriją neįmanoma neįvertinus žydų vaidmens. Niekur tai nėra taip akivaizdu kaip Antrojo pasaulinio karo istorijoje - logiškoje, neišvengiamoje, karinėje nacionalsocialistinės politinės kovos, kurią prieš dvidešimt metų prieš juos pradėjo Adolfas Hitleris, tąsoje.

Norint suprasti jo kovos prasmę, reikėtų paaiškinti, kad po Pirmojo pasaulinio karo demokratinė Vokietija buvo žydų komunistų žaidimų aikštelė, kurioje jie vykdė Lenino priesaką apie raudonąją pasaulio revoliuciją, vedančią per Reichą. Vokietijos žmonės tiesiog mirė iš bado Miuncheno ir Berlyno gatvėse, negalėdami rasti tikro darbo ir dėkingi už menkaverčius, dažnai žeminančius darbus, kurie retai pasitaikydavo. Tautoje sparčiai augo kūdikių mirtingumas. Vyravo badas, didžiulis skurdas, nepilnamečių nusikalstamumas, nusikalstamumas, amoralumas, kultūrinis puvimas, politinis gatvės smurtas ir socialinis chaosas. Tuo tarpu žydų žemės spekuliantai per naktį praturtėjo įsigiję didžiulius nekilnojamojo turto plotus, daugiausia ūkius, iš vokiečių, kurie dėl katastrofiškų Didžiojo karo padarinių liko be pragyvenimo šaltinio. Tada, kaip ir dabar, žydai dominavo daugumoje profesijų (ypač medicinos, spaudos, meno ir valdžios), nes Versalio sutartimi vokiečiai buvo "teisėtai" išvaryti iš valdžios. Tuo pat metu 1920 m. griūvančioje Veimaro respublikoje veikė mišri marksistinių ir kapitalistinių pažiūrų žydai, kurie nuskurdusią vokiečių tautą laikė tik ideologiniu ir ekonominiu maišu. Komunistiniai nusikaltėliai užgrobė ištisas žemes, miestus ir miestelius, tokius kaip Bavarija, Berlynas ir Koburgas; beveik visi jų vadovai - Karlas Liebknechtas, Roza Liuksemburg, Kurtas Eisneris ir t. t. - buvo žydai.

Tačiau juos nugalėjo iki tol neregėtas liaudies judėjimas, kai kancleriu buvo išrinktas Adolfas Hitleris. Daug žydų paliko Vokietiją ir emigravo į Sovietų Sąjungą, Prancūziją, Angliją ir JAV, kur iš karto pradėjo agituoti už keršto karą. Visos jų politinės ir finansinės investicijos į galutinai nugalėtą Vokietiją išgaravo išpopuliarėjus nacionalsocializmui. Jau 1933 m. vasarą, praėjus vos keliems mėnesiams po Hitlerio pergalės rinkimuose, Niujorko Madisono aikštės sode buvo surengtas masinis mitingas, kuriame dalyvavo įtakingiausi pasaulio žydų veikėjai. Jų atstovas spaudai buvo Samuelis J. Untermejeris - puikus pasirinkimas jų siūlomam darbui. Prieš dvidešimt šešerius metus Untermejeris privertė Jungtines Valstijas paskelbti karą Vokietijai, nors dauguma amerikiečių tam prieštaravo. Šį nepaprastą žygdarbį jis atliko sumokėdamas juodajam šmeižikui, grasinusiam Vudro Vilsonui (Woodrow Wilson) skandalu, su sąlyga, kad šis nedrausmingas prezidentas pakeis savo vyriausybės nekariavimo politiką. (Žydiškąją Amerikos dalyvavimo Pirmajame pasauliniame kare kilmę nenuginčijamai atskleidė žymūs tyrinėtojai Andrew Collinsas ir Chrisas Ogilvie-Heraldas).

1933 m. profesionalus karo kurstytojas vėl ėmėsi šio darbo. Untermejeris paskelbė "šventąjį karą" prieš Naująją Vokietiją, kuriam vėliau pritarė visi žymūs Amerikos žydai. "Tai, ką mes siūlome ir jau toli pažengėme, yra grynai gynybinis ekonominis boikotas, kuris pakirstų Hitlerio režimą, - sakė jis, - ir atvestų vokiečių tautą į protą, sunaikindamas jų eksporto prekybą, nuo kurios priklauso jų egzistencija."

Reaguodamas į Untermejerio "šventojo karo" paskelbimą tautai, kuri iki šiol niekam nepakenkė, žydų laikraštis "*Natscha Retsch*," remdamasis geriausia Senojo Testamento tradicija, žudikiškai piktinosi: "Karą prieš Vokietiją pradės visos žydų bendruomenės, konferencijos, kongresai, kiekvienas atskiras žydas! Tokiu būdu karas prieš Vokietiją ideologiškai atgaivins ir skatins mūsų interesus, kurie reikalauja, kad Vokietija būtų visiškai sunaikinta. Pavojus mums, žydams, slypi visoje vokiečių tautoje, visoje Vokietijoje, taip pat ir pavieniui. Ji turi būti padaryta nekenksminga visiems laikams".

Adolfo Hitlerio testamentas, pasirašytas jo mirties dieną, 1945 m. balandžio 30 d., atrodo, patvirtina tokią aršią agitaciją: "Netiesa, kad aš ar kas nors kitas Vokietijoje 1939 m. norėjo karo. Jo norėjo ir jį kurstė tik tie tarptautiniai valstybininkai, kurie buvo arba žydų kilmės, arba dirbo žydų interesams".

Praėjus daugiau nei šešiasdešimčiai metų, žydai vis dar vadino visus vokiečius, kad ir kokie prožydiški ar antinacistiniai būtų kai kurie iš jų, "nusikaltėlių rasės" nariais. Taip Kanados žydų kongresas pasmerkė Kanados teisingumo departamento "Karo nusikaltimų ir nusikaltimų žmoniškumui skyriaus" vyriausiąją istorikę Ruth Bettiną Birn vien dėl to, kad ji buvo vokiečių kilmės gentainė, nors ji persekiojo nacionalsocialistus!

Pirmasis Untermejerio "šventojo karo" etapas buvo ekonominis boikotas, kuriuo buvo siekiama sunaikinti Vokietiją padedant "milijonams mūsų draugų nežydų" (*The New York Times*, 1933 m. rugpjūčio 7 d.). Jis perfrazavo strategiją, išdėstytą *Siono mokytųjų senolių protokoluose* (slapto pasaulio lyderių susitikimo XX a. pradžioje protokole), pagal kurią bet kuri pagonių tauta, sukilusi prieš žydų planus, turi būti uždušinta ekonominėmis sankcijomis. Tai būtų įžanga į karines priemones, kurių imtųsi kitos pagonių šalys, kuriose žydai tebeturi politinę (t. y. finansinę) įtaką. VII protokolo 3 punkte protokole rašoma: "Turime būti pasirengę į kiekvieną priespaudos aktą atsakyti karu su tos šalies kaimynais, kuri drįsta mums pasipriešinti".

Nors viešosios nuomonės formuotojai isteriškai ir nuosekliai vadina dokumentą "klastote", jo autentiškumą vis dėlto patvirtino patys žydai. Savo knygoje "*Saugokis Dievo: Pietų Afrikos žydų istorikas Davidas Ashas (Deividas Ašas) "Siono mokytųjų senolių protokolus" apibūdina kaip tikrą įspėjimą žmonijai, kad žydai naudoja bibliinius principus, kad užgrobtų valdžią ir siektų savo tikslų*" (Parfrey, 405). Aštuntojo dešimtmečio pradžioje vienas įtakingiausių XX a. vidurio žydų Armandas Hameris (Armand Hammer), Amerikos naftos korporacijos "Occidental Petroleum Corporation" bosas, prezidentų Niksono ir Reigano politinis lėlininkas, kartu su kitais žydais (žiniasklaidos magnatu Robertu Maksvelu (Robert Maxwell), Izraelio multimilijonieriumi Šauliu Eizenbergu (Shaul Eisenberg), didžiausios pasaulyje nekilnojamojo turto bendrovės vadovu

Albertu Reichmanu (Albert Reichmann) ir kt. Hammeris šį milijardierių klubą, kurį sudarė vieni galingiausių pasaulio žmonių, įžūliai vadino "Siono vyresniaisiais" (Epšteinas, 322). Juk pasaulinis sionizmo lyderis tik pakartojo tai, ką tvirtino Untermejeris ir *Protokolų* 3, 7 punktas, kai Chaimas Veizmanas 1941 m. pasakė Vinstonui Čerčiliui, kad žydai privertė Ameriką kariauti su Vokietija Pirmajame pasauliniame kare, ir jie vėl tai padarys Antrojo pasaulinio karo metu (Irving, *Churchill's War*, t. 2, 76, 77).

Daktaras M. Rafaelis Džonsonas (M. Raphael Johnson) rašo, kad Untermejerio boikotas "buvo karo veiksmas ne vien metaforiškai: tai buvo gerai apgalvota priemonė sunaikinti Vokietiją kaip politinį, socialinį ir ekonominį darinį. Ilgalaikis žydų boikoto prieš Vokietiją tikslas buvo sužlugdyti ją dėl reparacijos išmokų, kurios buvo nustatytos Vokietijai po Pirmojo pasaulinio karo, ir išlaikyti Vokietiją demilitarizuotą ir pažeidžiamą. Iš tikrųjų boikotas Vokietijai buvo gana žlugdantis. Žydų mokslininkai, tokie kaip Edvinas Blackas, pranešė, kad, reaguojant į boikotą, Vokietijos eksportas buvo sumažintas 10 % ir kad daugelis reikalavo konfiskuoti Vokietijos turtą užsienio šalyse"(43). Visa tai buvo nukreipta prieš žmones, kurių vienintelis "nusikaltimas" iki šiol buvo žydų kritika.

Tačiau pasaulinis boikotas nepavyko, nes dėl nacionalsocializmo Vokietija tapo ekonomiškai nepriklausoma nuo tarptautinio pinigų tinklo. Ir jokiame žydui nereikėjo aiškinti, kas nutiks, jei kitos pagonių tautos, kaip ir vokiečiai, pabus suvokusios žydų galios realybę. Be to, Hitleris išsprendė nedarbo problemą ir atkūrė gerovę savo šalyje, kai tuo tarpu likusi Vakarų civilizacija skendėjo Didžiojoje depresijoje. Jei jo pavyzdys būtų perimtas kituose kraštuose, žlugtų Rotschildų rūmų sukurtas tarptautinis žydų bankų tinklas.

Agitacija prieš Hitlerį išoriniame pasaulyje XX a. trečiajame dešimtmetyje tapo aiški ne tik dėl Untermejerio "karo paskelbimo" iš Niujorko Madison Square Garden tribūnos. Prancūzijoje premjeru buvo žydas Leonas Blumas, o Izaokas Leslis Hore-Beliša, 1-asis baronas Hore-Beliša, buvo žydų kilmės Didžiosios Britanijos valstybės sekretorius karo reikalams ir garsiausias karo kurstytojas. Nenuostabu, kad Čerčilis už nuopelnus sąmoksliniam "Fokusui" suteikė jam peer-age'ą. Dar buvo sovietų žydai, kurių planams įvesti vieną pasaulinę vyriausybę grėsmę kėlė ideologinis nacionalsocializmo patrauklumas toli už Vokietijos sienų. Buvo pagrindo manyti, kad tos pačios darbo masės, kurios buvo atplėštos nuo marksizmo ir atvedė nacionalsocializmą į valdžią Vokietijoje, pakartotinai tai padarys ir kituose kraštuose, visiems laikams užbaigdamos Karlo Markso svajonę apie tarptautinę "proletariato diktatūrą", kurioje dominuotų žydai.

Spaudoje ir kino pramonėje vienašališkai vaizduodami Adolfą Hitlerį kaip didžiausią žmonijos priešą, žydai pradėjo psichologiškai kurti neapykantos atmosferą, kuri buvo būtina ginkluoto karo sąlyga. Tačiau praėjus šešiasdešimčiai

metų po jų taikos metu paskelbtos agresijos, net žydų rašytojas Lenny Brenneris pripažino: "Prieš karą sionistų lyderiai paskelbė masinį tarptautinį boikotą Vokietijos vyriausybei. Ši agresyvi politika įpylė alyvos į jau ir taip įkaitusią situaciją, taigi padėjo pradėti Holokaustą [sic]"... (Parfrey, 404, 405).

Vienas iš F.D.R. "patarėjų" ir Amerikos sionistinių organizacijų vadovas Ludwigas Lewisohnas 1942 m. spalio 3 d. Niujorko laikraščiui "*The Jewish Mirror*" sakė: "Žydų tauta yra šio karo esmės simbolis. Niekas kitas. Niekas kitas. Tai yra alfa ir omega, viso reikalo pradžia ir pabaiga!" 61 milijonas žuvusiųjų (jau nekalbant apie 240 milijonų sužeistųjų, nesuskaičiuojamą daugybę milijonų kartų pavergtų komunizmo ir sunaikintų nepakeičiamų kultūros vertybių) dėl konflikto, kurį jis priskyrė savo tautos vardu, daro juos labiausiai krauju suteptais karo nusikaltėliais visoje žmonijos istorijoje.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Number 106 Erstausgabe 1975 26. April 2017 4.00 €

Der Kampf geht weiter !

Seitung Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist der nationalsozialistische Bewegung wieder als je zuvor in der hochsteigend. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Lebensziele von Wissenschaft, Vererbung, Vererbung und Vererbung haben nicht ausgereicht, das Leben der gesamten Welt unsere hell glühende Fiktion Adolf Hitler zu entwickeln.
Alle Nationalsozialisten sind sonstiger arbeitsfähiger Völker- und Rassenbewusstsein schon Schüler an Schüler zu Kampf um die Erfüllung unserer weisen Völker.
Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Größe des biologischen Völkertum ist keine auch viel größer als in der Vergangenheit.
Der wissenschaftliche Kampf ist also dabei, das Volkstum – gegen alle weissen Völker (?) – zu begeben, seine Mittel und Einrichtungen, Überlebendigkeit und Fortentwicklung.
Ob "Hegel" oder "Hitler", ob im Weltkrieg oder im Stromkampf, ob auf Freigangsbühnen, handelt es sich auf einem Schicksalsspiel und der Jahre Nationalsozialismus ist seine Pflicht!
Hail Hitler!
Gottfried Loeb

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS naujienų biuletenis
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Priekinė ataskaita
Interviu su Molly
Trečioji dalis

NSK: Dabartiniai jūsų projektai aktyvėja ir susiję su filosofija ir menu.

Apibūdinkite savo požiūrį į tokių temų poveikį politikai.

Molly: Daugiasia demesio skiriu Adolfui Hitleriui ir "Žmonijos armijai" (www.mourningboiscent.com/truth.htm). Dabar jau turu 21 puslapį, o dar tiek daug turu padaryti. Antrojo pasaulinio karo studijos yra absoliutus informacijos laukas. Ieškai informacijos apie vieną dalyką, o randi dar du dalykus, kuriuos reikia iširti. Jautiu tarsi archeologas, atkasinantis palaidotą praeitį. Praeitį, kurios Jie ne-norėtų iškelti į dienos šviesą. Už informacijos ir nuotraukų atgildų vėl galime padėkoti internetui. Metams bėgant iš įvairių žemės kampečių į paviršių iškilo itin retų slasčių. Dabnai atrodo, kad tai

 the NEW ORDER
Number 179 (135) Founded 1975 April 26, 2017 (136)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countrymen and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are neo-White immigration, culture distortion, and neo-environment.
Whether "Hegel" or "Hitler", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind: every National Socialist must do his duty!
Hail Hitler!
Gottfried Loeb

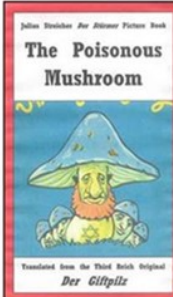

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO yra didžiausias pasaulyje
Nacionalsocialistinės propagandos tiekėjas!
Spausdinti ir internetiniai periodiniai leidiniai daugeliu kalbų
Šimtai knygų daugeliu kalbų
Šimtai svetainių daugeliu kalbų

SS Defender
against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler
**FOR-DANKMÄRK!
MOD BOLCHEVISMEN!**

Translated from the SS Original

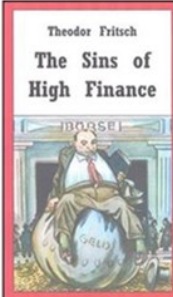
Julius Streicher Der Stürmer Picture Book
The Poisonous Mushroom
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Beilmann
Hitler in Italy
HITLER in ITALIEN
English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BMD
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!